

२०७३ माघ २९ शनिबार ११-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- पढाइमा लापर्बाही नगर, अविनाशी ज्ञान रत्नहरूले आफ्नो झोली भरिराख, विनाशी धनको पछि
लागेर यस कमाईलाई नछोड!”

प्रश्नः— जो बच्चा बाबा समान रहमदिल छ, उसको निशानी के हुन्छन्?

उत्तरः— १) उसलाई ज्ञानको नशा चढेको हुन्छ, उसले ज्ञान रत्नलाई स्वयंमा धारण गरेर अरूलाई ज्ञानको
इन्जेक्सन लगाइरहन्छ, सबैलाई आसुरी मतबाट छुटाइरहन्छ। २) जे बाबाले सुनाउनुहुन्छ,
त्यसलाई नोट गर्छ र सबै-सबै उठेर त्यसमा चिन्तन गर्छ, विचार सागर मन्थन गरेर सदा हर्षित
रहन्छ।

गीतः— हामरे तीर्थ न्यारे हैं.....

ओम् शान्ति। शिवको जयन्ती कहिले हुन्छ वा परमपिता परमात्मा शिव कहिले अवतरित हुनुहुन्छ, यो
भारतवासीले जान्दैनन्। तिमी बच्चाले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ- शिवले कहिले अवतार
लिनुहुन्छ! गाउँछन् रातमा अवतार लिनुभयो। तर कुनचाहिँ रात्रि? के यी जुन सामान्य रात-दिन हुन्छन्, ती
रात्रि वा अरू कुनै रात्रि हो? यसलाई भारतवासीले जान्दैनन्। शिवको बदलामा उनीहरूले फेरि कृष्णको जन्म
रात्रि १२ बजेको राखिदिएका छन्। शिवलाई मान्छन् तर उहाँले कहिले जन्म लिनुहुन्छ, यो थाहा छैन।
शिवको अवतरणको दिन सबैको लागि सबैभन्दा ठूलो दिन हो किनकि उहाँ सबैको सद्गति दाता हुनुहुन्छ।
जब सबैमाथि दुःख हुन्छ तब चिल्लाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्। ओ गड फादर दया गर्नुहोस्। पोपले
पनि भन्छन्- हे परमपिता परमात्मा यी मनुष्य माथि दया गर्नुहोस्। यी एक अर्काको मार्न तयार भएका छन्।
कसैको कुरा सुन्दैनन्। उनीहरूलाई ईश्वरले मत दिनुहुन्छ। कोही घरमा रिसाए भने भन्छन्- ईश्वर यसलाई राम्रो
मत दिनुहोला किनकि आसुरी मतमा चलिरहेको छ। अब भगवान् को हुनुहुन्छ यो पनि थाहा छैन।
भनिदिन्छन्- भगवान् निराकार हुनुहुन्छ, सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। फेरि कुनै कुरा उद्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा
छ- बाबाले कसरी साधारण ब्रह्माको तनमा अवतार लिनुहुन्छ। ब्रह्मा कहाँ पैदा भए, यो भारतवासीलाई थाहा
छैन। दादाको चित्र देखेर अलमलिन्छन्। सम्झन्छन्- ब्रह्माले विष्णुको नाभिबाट जन्म लिएका हुन्। अब
नाभिबाट जन्म त कसैको हुन सक्दैन, विष्णु कहाँका निवासी हुन्, कसैको जीवनी थाहा छैन। के ब्रह्माद्वारा
विष्णुले सबै वेदको सार सुनाए? ब्रह्माको हातमा वेद दिएका छन्। यो पनि हुन सक्दैन। बाबा सम्झाउनुहुन्छ-
एक त बच्चाहरू देही-अभिमानि भएर यहाँ बस्नु छ। हामी आत्मा परमपिता परमात्माबाट यी कानद्वारा
सुनिरहेका छौं। तर बच्चाहरूले घरी-घरी भुल्छन्। म आत्माहरूसँग परमपिता परमात्मा वार्तालाप गरिरहेको
छु। जो सबैको सद्गति दाता हुनुहुन्छ, ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, उहाँ बसेर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। यो कुरा
तिमीहरू सिवाय कसैको बुद्धिमा बस्दैन, त्यसैले यति सम्मान गर्दैनन्। यदि भगवान्ले पढाउनुहुन्छ भन्ने निश्चय
हुने हो भने यस पढाइलाई एक सेकेन्ड पनि छोड्ने थिएनन्। यो पढाइ आधा पौने घण्टा चल्छ। बाबा
भन्नुहुन्छ- केवल मलाई याद गर। यो एउटा कुरा कहिल्यै नभुल। बाँकी त विस्तार हो। बाबा सम्झाउनुहुन्छ-
यी जुन वेद शास्त्र पढ्नु, दान पुण्य गर्नु.... यो जे जति गर्दै आएका छौ, यो पनि ड्रामा बनेको छ। आधा समय
ज्ञान र आधा समय भक्ति। ब्रह्माको दिन, ब्रह्माको रात। यो सामान्य दिन-रात त जनावरले पनि जान्दछन्। तर
यो ब्रह्माको दिन रातका बारेमा त ठूला-ठूला विद्वानलाई पनि थाहा छैन।

२०७३ माघ २९ शनिबार ११-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
तिमी बच्चाहरूलाई गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा रहँदै, धन्धा आदि गर्दै पढ्नु पनि अवश्य पर्छ, यसमा लापर्बाही
गर्नु हुँदैन। बाबालाई थाहा छ- फलाना-फलानाले लापर्बाही गर्छन्। रेगुलर पढ्दै नभने फेल हुन्छन् र कम पद
पाउँछन् किनकि विनाशी धनका लोभी छन्। अविनाशी ज्ञान रत्नको कदर छैन। यो त तिमी बच्चाहरूलाई नै
थाहा छ। साथमा यी अविनाशी रत्नहरू नै जान्छन्। जसले धेरै पैसा जम्मा गरेका छन्, उनीहरूका पछि सरकार
लाग्छ। जसरी मनुष्यको मृत्यु हुँदा पहुँलो हुन्छ, त्यस्तै सरकारको अफिसरहरू लिनको लागि आउँदा पनि
पहुँलो हुन्छन्। हेर, दुनियाँको हालत के छ, म सम्झाउँछु- प्यारा बच्चाहरू! समय धेरै कम छ। यस
मृत्युलोकलाई नर्क भनिन्छ। भन्छन् पनि- हामी पतित छौं फेरि पनि आफ्नै मतमा चलिरहन्छन्। सम्मेलन
गर्छन्- शान्ति कसरी हुन सक्छ भनेर। धर्महरू आपसमा लडाईं नगरून्। एउटै क्रिश्चियन धर्मका पनि आफ्नै
धर्मवालासँग लडाईं गरिरहेका छन्। अब उनीहरूलाई मनुष्यले कसरी शान्त पार्न सक्छन्। बिलकुलै अनाथ
बनेका छन्। ऋषि-मुनिले पनि भन्थे- हामी रचयिता र रचनाको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्दैनौं। बाबा
भन्नुहुन्छ- तिमी आफ्नो मालिकलाई जान्दैनौ। मालिकलाई मान्छौ भने त जान्नु पर्‍यो नि। भगवान्, ईश्वर, गड
यी सबै भिन्न-भिन्न नाम राख्छन्। वास्तवमा हो त पिता नै। हाम्रो रचयिता हुनुहुन्छ, हामी उहाँका बच्चा
ठहरियौं। माता-पिताबाट त वर्सा मिल्नुपर्छ। हामी परमपिता परमात्माका परिवार हौं। बाबालाई सर्वव्यापी
भन्ने हो भने परिवार हुन सक्दैन। मालिक रचयिताका हामी परिवार हौं। आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले पनि
बाबाले वास्तवमा वर्सा दिनु भएको थियो। न केवल हामीलाई, सबैलाई दिनुहुन्छ। हामीलाई जीवनमुक्ति
दिनुहुन्छ, बाँकी सबैलाई मुक्ति दिनुहुन्छ। कति सहज छ। यो खुशीको पारा पनि चढ्नुपर्छ। तर अहो मम माया,
यहाँबाट बाहिर जाने बित्तिकै मायाले भुलाइदिन्छ। बाबालाई नै भुल्छन्। अहिले तिमी बाबाका बनेका छौ,
तिमीलाई नै थाहा छ- शिवबाबाले पनि ब्रह्माद्वारा हामीलाई एडप्ट गर्नु भएको छ। यस्तो होइन- ब्रह्मा
विष्णुको नाभिबाट निस्किए। यो चित्र राख्नुपर्छ। (गान्धीको नाभिबाट नेहरू) तर विष्णुको नाभिबाट यति ठूला
ब्रह्मा कसरी निस्किए। फेरि ब्रह्मा बसेर ज्ञान सुनाउँछन्- वेदको, त्यो पनि कहाँ? के सूक्ष्म वतनमा? केही पनि
बुद्धिमा बस्दैन। जसलाई बाबाबाट वर्सा लिनु छ, उसले त यी सबै कुरा बुझ्दछ, बाँकी सबैले भनिदिन्छन्-
कल्पना हो। अब बच्चाहरूले त मान्छन्- वास्तवमा बाबाले सत्य सुनाउनुहुन्छ र तिमी ब्राह्मणले फेरि गएर
सबैलाई सच्चा गीता सुनाउनु छ। सबैले एक प्रकारले सम्झाउन सक्दैनन्। त्यो नम्बरवार राजधानी बनिरहेको
छ। सबैले एकनाश पढ्न सक्दैनन्। धारणा गरेर फेरि त्यसमा विचार सागर मन्थन गर्नु छ। सुन्यो नोट गर्‍यो
फेरि बसेर विचार गर्नुपर्छ। आज बाबाले के सुनाउनुभयो। सबै उठेर चिन्तन गर्नुपर्छ। तिमीलाई सबैमाथि दया
आउनुपर्छ। बाबाको आदेश छ- आफ्नो रचना स्वी, बच्चाहरूलाई पनि सम्झाऊ। पुरुषले रचना रच्दछन्-
आफ्नो सुखको लागि। यहाँ बेहदको बाबाले स्वयं सुख भोग्नुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- बच्चाहरूको लागि सारा
मेहनत गर्छु। धारणा भयो भने नशा चढ्छ अनि कसैलाई इन्जेक्सन लगाउन सक्छौ। बाबा समान दयालु बन्नु
छ। आसुरी मतबाट सबैलाई छुटाउनु छ। कति भारी दुस्मनी छ राम र रावणको। यो हो रावणराज्य त्यो हो राम
राज्य। मनुष्यलाई त केही थाहा छैन- पावन कसले बनाउँछ, पतित कसले बनाउँछ? बाबा कति राम्रोसँग
सम्झाउनुहुन्छ। बुझाउनको लागि यो चित्र बनाएका छन्। विश्वको इतिहास बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। यी
चित्रहरूमा धेरै राम्रो लेखिएको छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई निराकार गड फादरले सारा विश्वको धार्मिक-
राजनैतिक इतिहास-भूगोल बसेर सुनाउनुहुन्छ। धेरै सुन्छन् तर केही पनि बुझ्दैनन्। वास्तवमा यी चित्र
अन्धाहरूको लागि ऐना हुन्। वृक्ष र ड्रामा ती त धेरै स्पष्ट छन्। यी कुरा बाबाले सम्झाएर बनाउन लगाउनु

२०७३ माघ २९ शनिबार ११-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन भएको हो। अहिले सबै अज्ञान निद्रामा सुतेका छन्। तिमी बच्चाहरू रूहानी यात्रामा लिएर जान्छौ। रूहानी यात्री बनाउनको लागि कति ज्ञान दिनुपर्छ। बुद्धि स्वच्छ चाहिन्छ। यस पुरानो दुनियाँबाट एकदम उपराम। यो पनि आश्चर्य छ, जहाँ आफ्नो जड यादगार छ, त्यहीं आएर बसेका छौं। त्यो जड, यहाँ चैतन्य छ। धेरै गुप्त रहस्य छ। जसरी हामी गुप्त छौं त्यस्तै मन्दिर यादगार पनि गुप्त। मन्दिर बनाउनेहरूलाई केही थाहा छैन। बाबा तिमीहरूलाई सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ। प्रदर्शनीमा अक्षर धेरै राम्रा हुनुपर्छ। तिमीले धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु पर्छ। मानिसलाई चिन्नु पनि पर्छ। ठूला-ठूला मानिस आउँछन्, कसैले राम्रोसँग बुझ्दछन्, कसैले त भनिदिन्छन्— राम्रो त लाग्छ तर फुर्सद कहाँ मिल्छ। कसैले भन्छन्— भोलिदेखि आएर बुझ्नेछु। बाबा भनिदिनुहुन्छ— तिमी कहिल्यै आउँदैनौ। बडो मुस्किल छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी देवता बनिरहेका छौं, हामीले आफ्नो राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं। हामीले राज्य गर्नेछौं, तर यो दिल दर्पणमा देख्नुपर्छ। म राजा-रानी बन्छु वा दास-दासी वा प्रजा? मधुवनमा आएर यस्तो नशा चढाएर जाऊ जुन फेरि सदैव कायम रहोस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुड मर्निङ्ग, नमस्ते।

(विशेष कान्फ्रेन्स अथवा सेवाको लागि अव्यक्त बापदादाको इशारा)

सेवाको प्लान त धेरै राम्रो बनाएका छौ, तर प्लेन बुद्धि बनेर प्लानलाई व्यवहारमा ल्याउनु छ। सेवा त गर, तर ज्ञानलाई अवश्य प्रत्यक्ष गर। केवल शान्ति-शान्ति त विश्वमा पनि सबैले भनिरहेका छन्। अशान्तिमा शान्ति मिक्स गरिदिन्छन्। बाहिरबाट त सबैले यही नारा लगाइरहेका छन्— शान्ति होस्। अशान्तिवालाले पनि नारा शान्तिको नै लगाइरहेका छन्। शान्ति त चाहियो तर जब आफ्नो स्टेजमा कार्यक्रम गछौं, आफ्नो अथोरिटीको साथ बोल। वायुमण्डललाई देखेर होइन। त्यो त धेरै समय गन्थौ, त्यो समयमा त्यही ठीक रह्यो। तर अब जब धर्ती बनिसकेको छ, त्यसैले ज्ञानको बीज रोप। शीर्षक पनि यस्तो होस्। तिमीहरू शीर्षक यसैले परिवर्तन ग— छौं, ताकि मनुष्यले रुचिले सुनून्। कति मेला, कति कन्फ्रेन्स, कति सेमिनार आदि गरेका छौ। यति वर्ष मानिसहरूका आधारमा शीर्षक बनायौ। आखिर गुप्त वेषमा कति रहन्छौ? अब त प्रत्यक्ष होऊ। त्यो समय अनुसार जुन बित्यो त्यो त बित्यो नै। तर अहिले आफ्नो स्टेजमा परमात्मा बम त लगाऊ। उनीहरूको दिमाग त घुमोस्— यिनीहरू के भन्छन्! नत्र केवल भन्छन्— धेरै राम्रो कुरा बोले। राम्रो, राम्रो नै रहन्छ अनि उनीहरू जहाँको तहीं नै रहन्छन्। केही हलचल त मचाऊ न। हरेकलाई आफ्नो हक हुन्छ। प्वाइन्टहरू पनि दिन्छौ भने अथोरिटी एवम् स्नेहसहित देऊ, तब कसैले केही पनि गर्न सक्दैन। यसो त कति स्थानमा राम्रो पनि मान्छन्— यिनीहरू आफ्नो कुरालाई स्पष्ट गर्नमा धेरै शक्तिशाली छन्। ढङ्ग कस्तो छ, त्यो त हेर्नुपर्छ। तर केवल अथोरिटी होइन, स्नेह र अथोरिटी दुवै साथ साथै चाहिन्छ। बापदादा सदैव भन्नुहुन्छ— तीर पनि लगाऊ साथ साथै मालिस पनि गर। सम्मान पनि राम्रोसँग देऊ तर आफ्नो सत्यतालाई पनि सिद्ध गर। भगवानुवाच भन्छौ नि। आफ्नो कहाँ भन्छौ र। रिसाउनेहरू त चित्र देखेर पनि रिसाउँछन् तब के गछौं? चित्र त निकाल्दैनौ। साकार रूपमा त फलकसँग कसैको अगाडि अथोरिटीका साथ बोल्नुको प्रभाव के निस्क्यो। कहिल्यै झगडा भयो र? यो तरिका भाषणको लागि पनि सिके नि। ज्ञान अनुसार कसरी बोल्नु पर्छ— अध्ययन गरे नि। अब फेरि यो अध्ययन गर। दुनियाँको हिसाबले आफूलाई बदल्यौ, भाषालाई परिवर्तन गन्थौ नि। यसरी जब दुनियाँको रूपमा परिवर्तन गर्न सक्थौ भने यथार्थ रूपमा के गर्न सकिँदैन। कहिलेसम्म यसरी चल्ने? यसमा त खुशी छ—

२०७३ माघ २९ शनिबार ११-०२-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन यिनीहरूले जे भन्छन् धेरै राम्रो छ। आखिर दुनियाँमा यो प्रसिद्ध होस्— “यही यथार्थ ज्ञान हो”। यसबाट नै गति सद्गति हुनेछ। यस ज्ञान विना गति सद्गति हुँदैन। अहिले त हेर— योग शिविर गरेर जान्छन्। बाहिर जान्छन् फेरि त्यही नै कुरा भनिरहन्छन्— परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। यहाँ त भन्छन्— योग धेरै राम्रो लाग्यो, जग बदलिदैन। तिमीहरूको शक्तिको प्रभावले परिवर्तन हुन्छन्। तर स्वयं शक्तिशाली बन्दैनन्। जे भयो यो पनि आवश्यक थियो। जुन धर्ती बाँझो बनेको थियो, त्यसलाई हलो चलाएर योग्य धर्ती बनाउने यही साधन यथार्थ थियो। तर आखिर त शक्तिहरू आफ्नो शक्ति स्वरूपमा पनि आउलान् नि। स्नेहको रूपमा आऊन्। तर यी शक्तिहरू हुन्, यिनीहरूको एउटा एउटा बोल हृदयलाई परिवर्तन गर्नेवाला छ, बुद्धि बदलियोस्, ‘होइन’ बाट ‘हो’ मा आऊन्— यो रूप पनि प्रत्यक्ष हुन्छ नि। अब त्यसलाई प्रत्यक्ष गर। त्यसको प्लान बनाऊ। आउँछन् खुशी भएर जान्छन्। त्यो त जसलाई यति आराम, यति स्नेह, खातिरी मिलेको छ। त्यसैले अवश्य सन्तुष्ट भएर त जान्छन्। यस्तो प्यार त कहीं पनि मिल्दैन त्यसैले सन्तुष्ट भएर जान्छन्। तर शक्तिरूप बनेर जाँदैनन्। ब्रह्मा बाबाको सेवाको योजना देख्यौ? के के योजनाहरू प्राक्टिकलमा गरे, ब्रह्मा बाबा भन्ने गर्थे— सबै प्रदर्शनीमा प्रश्नावली लगाऊ। त्यसमा कुनचाहिँ कुरा थियो? तीर समान थियो नि। फाराम भराउनको लागि भन्दथे। यो सही हो वा गलत, हो वा होइन, लेख। फाराम भराउँथे नि। त्यसैले के योजना रह्यो? एउटा हुन्छ यत्तिकै भराउनु। छिटो छिटो सही वा गलत गरिदियो। यसरी होइन, बुझाएर भराऊ। अनि त्यही अनुसार यथार्थ फाराम भर्नेछन्। सिद्ध त गर्नु नै पर्छ। त्यो आपसमा प्लान बनाऊ। जसमा अथोरिटी पनि रहोस् र स्नेह पनि रहोस्। सम्मान पनि रहोस् र सत्यता पनि प्रसिद्ध होस्। यत्तिकै कहाँ कसैको इन्सल्ट गरिन्छ र। यो पनि लक्ष्य होस्— हात्रै शाखा हो। सानालाई प्रेम दिनु, यो त परम्परा नै छ। अच्छा!

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस पुरानो दुनियाँबाट उपराम रहनु छ। स्वच्छ बुद्धि बनेर ज्ञान धारणा गरेर फेरि अरूलाई धारण गराऊ। विचार सागर मन्थन गर।
- २) बाबा समान दयावान बनेर सबैलाई आसुरी मतबाट छुटाऊ।

वरदानः— प्रत्यक्षता र प्रतिज्ञाको ब्यालेन्सद्वारा सबैलाई बाबाको ब्लेसिंग प्राप्त गराउने, विजयी रत्न भव

प्रत्यक्षताको नगरा बजाउनको लागि दृढता सम्पन्न प्रतिज्ञा गर। प्रतिज्ञा गर्नु अर्थात् ज्यानको बाजी लगाइदिनु। ज्यान जाओस् तर प्रतिज्ञा जान सक्दैन। दृढ प्रतिज्ञा हुनेहरू कुनै पनि परिस्थितिमा हार खान सक्दैनन्, उनीहरू गलाको हार अर्थात् विजयी रत्न बन्छन्। त्यसैले जब यस्तो दृढ प्रतिज्ञा गछौं, तब प्रत्यक्षता हुन्छ। प्रत्यक्षता र प्रतिज्ञा— यी दुवैको ब्यालेन्स नै सबै आत्माहरूलाई बापदादाद्वारा ब्लेसिंग प्राप्त हुने आधार हो।

स्लोगनः— लवलीन स्थितिको अनुभव गन्यौ भने स्मृति-विस्मृतिको युद्धमा समय जाँदैन।

शब्दार्थः— ब्यालेन्स= सन्तुलन। ब्लेसिंग= आशीर्वाद